

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

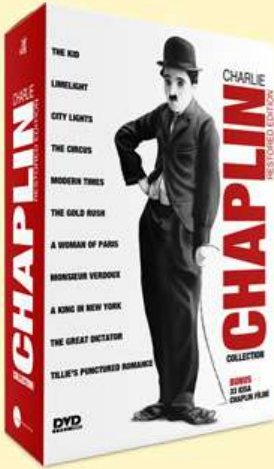
ARKA PENCERE YAZARLARININ
2013 DEĞERLENDİRMESİNE GÖRE DE...

MAVİ EN SICAK RENKTİR

SEVDİKLERİNİZLE FİMLERİN BÜYÜLÜ ANLARINI YENİ YILDA DA PAYLAŞIN

2013'ÜN EN SEVİLEN VİZYON FİMLERİ

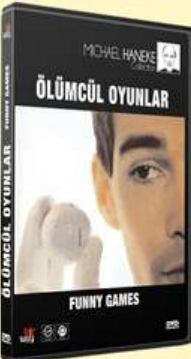
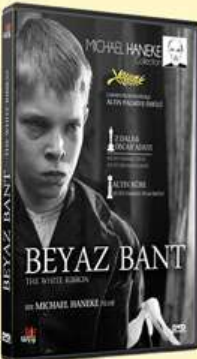
EN SEVİLEN 11 FİLMİ VE 33 KISA FİLMİYLE

CHARLIE **CHAPLIN** COLLECTION
RESTORED EDITION

MICHAEL HANEKE Collection

OSCAR' VE ALTIN PALMİYE ÖDÜLLÜ USTA YÖNETMEN
MICHAEL HANEKE'NİN AYAKTA ALKIŞLANAN FİMLERİ

ARKA PENCERE'YE GÖRE 2013'ÜN EN İYİ 11 FİLMİ

DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDAKİ VE ELBETTE BU ARADA TÜRKİYE'DEKİ TÜM SİNEMA ELEŞTİRMENLERİ VE MECRALARI, YIL BİTERKEN 2013'ÜN EN İYİ FİMLERİ LİSTELERİNİ AÇIKLADILAR. HATTA BUNLARA BİRKAÇ SAYI ÖNCE YİNE BU SAYFALARDA ŞÖYLE BİR DEĞİNMIŞTIK. ŞİMDİ İSE

sıra Arka Pencere'de. Türkiye'de 2013'te 326 film vizyona çıkma şansına erişti. Yerli ve yabancı film ayrımı yapmadan da Arka Pencere yazarlarının oylarıyla 'ilk 11'imiz belirlendi. Listenin 1 numarasındaki filmi zaten kapağımızda gördünüz ama ondan sonrasını görmek için sayfalarımızı çevirmeniz gerekecek. Yalnız şu kadarını söyleyebiliriz ki, Avrupa ve Amerikan sinemasının dengeli bir karması şeklinde bir liste çıktı ortaya. Güney Amerika'dan Fransa'ya yüksek bütçeli Hollywood yapımlarından Amerikan bağımsızlarına yelpaze hayli geniş görünüyor. Türk filmlerinin listeye girmesine son yıllarda alışmıştık ama bu sene maalesef bu 'seri' bozuldu. Reha Erdem'in "Jin"i listeye giremedi ama en azından 'ilk 18'e kalmayı başardı.

Biliyorsunuz, Arka Pencere şu an belki de dünyanın en zengin kadrolu sinema dergilerinden biri. 219 hafta önce yayımladığımız ilk

sayıdan bu yana 50'yi aşkın sinema yazarı bu sayfalarda yazılar kaleme aldı, almaya da devam ediyorlar. Hazır lafı buraya getirmişken, dört yılı aşkın süredir yazılarıyla bu sayfaları zenginleştiren yazarlarımıza bu vesileyle teşekkür edelim. Onlar olmasaydı, Arka Pencere'nin buralara gelmesi mümkün değildi.

Bu seneki en iyi filmler soruşturmamıza 41 yazarımız katıldı. Müsaade ederseniz, isimlerini burada anmak istiyoruz: Erkan Aktuğ, Cem Altınsaray, Bilhehan Aras, Okan Arpaç, Tunca Arslan, Fırat Ataç, Alkan Avcıoğlu, Şenay Aydemir, Burcu Aykar, Senem Aytaç, Janet Barış, Melis Behlil, Cumhuriyet Canbazoglu, Hasan Cömert, Ebru Çeliktug, Murat Emir Eren, Murat Erşahin, Berke Göl, Burak Göral, Selin Gürel, Müjde Işıl, Kaan Karsan, Gülçin Kaya, Serdar Kökçeoglu, Nil Kural, Esin Küçüktepepınar, Ceylan Özgün Özçelik, Murat Özer, Olkan Özyurt, Vuslat Saraçoğlu, Ali Deniz Şensöz, Uygur Şirin, Alin Taşçıyan, Müge Turan, Ali Ulvi Uyanık, Gülhan Düzgün Varank, Uğur Vardan, Burçin S. Yalçın, Kemal D. Yılmaz, İlhan Yurtsever, Sinan Yusufoğlu...

"Mavi En Sıcak Renktir"den (La Vie D'Adèle) başlayarak listemiz ilginizi çekecektir. Hem kendi beğendiklerinizle karşılaştırmak hem de kaçırdıklarınızı tespit edebilmek için bundan daha iyi bir fırsat elinize bir daha geçer mi ki?

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇIN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS
LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLKAN ÖZYURT,
BURCU AYKAR, MÜJDE IŞIL, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Oldboy; Kusursuzlar; Patron Mutlu Son İstiyor;
Walter Mitty'nin Gizli Yaşamı (The Secret Life
Of Walter Mitty); Halam Geldi.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, ölümünün ardından Adnan Şenses'i,
Oksal Pekmezoğlu imzalı "Beyaz Kuş" adlı filmiyle anıyor.

22 CİNNET

Okan Arpaç, sansür tarihindeki turuna 1970 yapımı
"Paralı Askerler"le (You Can't Win 'Em All) devam ediyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

John Schlesinger imzalı bir William Goldman uyarlaması:
"Vahşi Koşu" (Marathon Man)... Okan Arpaç imzasıyla.

26 ÖLÜM KARARI

Arka Pencere yazarlarının seçimiyle oluşan
2013'ün en iyi 11 filmi listesi sizi bekliyor.

30 AİLE OYUNU

İntihar Dükkanı (Le Magasin Des Suicides);
Muhteşem Gatsby (The Great Gatsby).

34 GENÇ VE MASUM

Alexander Payne, "Paris, Seni Seviyorum" için çekmişti:
"14e Arrondissement" ... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

OLDBOY

YÖNETMEN Spike Lee

OYUNCULAR Josh Brolin,

Elizabeth Olsen, Sharlto Copley,

Samuel L. Jackson,

Michael Imperioli

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

**SPIKE LEE, HİKAYENİN
TONUNDA DYNAMALAR
YAPSA DA, TOPLAMDA
'SADIK' BİR UYARLAMA
ÇEKME DERSİNDE.
BÖYLESİ BİR TERCİHİN
SONUCU OLARAK DA
TÖKEZLEMESİ
KAÇINILMAZLAŞIYOR.**

**UZAKDOĞU SINEMASININ 'SEMBOL' FİLMLERİNİ
AMERİKANLAŞTIRMAK, BAZI DURUMLARDA 'İMKANSIZI
İSTEMEK' GİBİ DURUYOR. YÖNETMEN NE KADAR İYİ OLURSA
OLSUN, UZAKDOĞU DİNAMİKLERİNİN KENDİNE HAS**

hallerine Amerikan kılıfı uydurmak fazlasıyla zor. Martin Scorsese'nin "Köstebek"te (The Departed) yaptığı gibi 'özel' bazı hamlelerde bulunmadığınız sürece başarıya ulaşmanız da mümkün değil, ki Spike Lee'nin orijinalinden 10 yıl sonra karşımıza gelen "Oldboy" uyarlaması da böylesi bir duvara çarpıyor.

Park Chan-Wook'un 'intikam' üçlemesinin zirvesi konumundaki "İhtiyar Delikanlı"nın (Oldeuboi) Hollywood'lu yapımcıların ağzını sulandırması kaçınılmazdı. Zamanında Emek Sineması'nda izlediğimiz 2003 tarihli film, anlattığı intikam hikayesiyle 'biricik' olmayı başarırken, son ana kadar koruduğu gizemle de bizi koltuğa mıhlamayı başarmıştı. Güney Kore sinemasının yükselen grafiğinde pay sahibi olan yapım, anti-kahraman özellikleri taşıyan başkarakter Dae-Su'nun 'inanılmaz' hikayesine bizi inandırmanın altından da kalkıyordu, ki işin en zor kısmı da buydu. Uzakdoğu sinemasının köklerinde yatan 'inanılmaz' inandırma, "İhtiyar Delikanlı"da olanca haşmetiyle karşımıza dikiliyor, nefes almamızı zorlaştıran bir yapıyla baş başa kalmamızı sağlıyordu.

Yıllardır proje aşamasında olan, önceleri Steven Spielberg yönetiminde ve Will Smith'in oynatılışıyla karşımıza geleceği söylenen, en nihayetinde Spike Lee'ye teslim edilen Amerikan "Oldboy", başkarakterde Josh Brolin'i kullanarak 'olabilir' izlenimi veriyor en başta. Ancak, filme girip hikayeyi takip etmeye başladığımızda, bu işin altından Brolin'in varlığıyla kalkabilmenin olanaksızlığı gösteriyor kendini.

Başta da söylediğimiz gibi, Uzakdoğu sinemasının dinamikleri fazlasıyla 'kendine has', dolayısıyla da onu Amerikanlaştırmak için ekstra bir çaba gerekiyor. Spike Lee, hikayenin tonunda bazı oynamalar yaparak bunu sağlamaya çalışıyor, ama genel toplamda 'sadık' bir

uyarlama çekme derdinde olduğu anlaşılıyor. Böylesi bir tercihin sonucu olarak da tökezlemesi kaçınılmazlaşıyor. Park Chan-Wook'un filmindeki 'inanılır saçma'nın yerini 'saf saçma' aldığında, iyice kopmaya başlıyoruz hikayeden ve başkarakterin intikamına sırtımızı dönüyoruz. Tipik Hollywood alışkanlıklarından biri olan 'ahlaki sorgulama'nın devreye girmemesi, bir süre idare ediyor durumu ve sonucu 'merakla' bekleyeceğinizi sanıyorsunuz. Oysa, orijinal filmi izlememiş seyircinin bile merakını ayakta tutamıyor Spike Lee'nin uyarlaması. Hedef şaşırtma hamleleri de suya düşünce yapacak bir şey kalmıyor geriye, giderek dibe doğru çekilmeye başlıyor serüven.

Bir manga uyarlaması olan orijinal film, bu anlamda da önemli bir işlev üstleniyordu. Manga estetiğini beyazperdeye taşıırken 'elini korkak alıştırıyor', aldığı risklerin altında ezilmeden sonuca ulaşıyordu. Zaman zaman 'karikatürleşen' karaktere nefes alabileceği alanı yaratıyor ve 'sezgisel' bir rota izlemeye çalışıyordu. Spike Lee'nin filmi ise 'karikatür' meselesini 'çöp adam' düzeyine çekerek başkarakterin yolculuğunu 'komikleştiren' bir yapıya teslim oluyor. Josh Brolin, iyi tercih olmasının avantajlarını bazı sahnelerde değerlendiriyor, ama bütün resim içinde bizi 'intikam yemeği'ne davet edecek netliğe kavuşmıyor bir türlü. 20 yıl boyunca 'kapatılmış' bir adamın inanılmaz serüvenine 'ucu açık' bir not düşüyor film, Amerikan sinemasının 'her şeyi açıklama' hastalığına tutsak oluyor. Kaynağının bu kadar 'köşeli' düşünmemesinin handikaplarını yaşıyor sonuç olarak ve içe gömülerek kendini yemeye başlıyor, ziyafet bittiğinde hazımsızlık yaratsa da.

"Oldboy", yan karakterlerde de orijinalinin epeyce gerisinde kalan bir uyarlama. Özellikle Sharlto Copley tarafından canlandırılan 'kötü adam' karakteri, sık sık hikayenin içinden çekip çıkartıyor bizi, alabildiğine uzak bir noktaya fırlatıyor. Yeniden dönmek için çabaladığımız

**YAN KARAKTERLER DE
ORİJİNALİNİN EPEYCE
GERİSİNDE. ÖZELLİKLE
SHARLTO COPLEY'NİN
'KÖTÜ ADAM'
KARAKTERİ, SIK SIK
HİKAYENİN İÇİNDEN
ÇEKİP ÇIKARTIYOR BİZİ,
UZAĞA FIRLATIYOR.**

sıralarda yeniden kendini gösteriyor ve bir türlü toparlanmamıza imkan tanımıyor. Zaten sendeleyerek ilerlemeye çalışan hikaye, bu fiskelerle daha da zedeleniyor ve Spike Lee'nin anlatısını iyice 'kurak' bir tona taşıyor. Keza, Samuel L. Jackson'ın karakteri de benzer bir işlev üstleniyor filmde, her şeyi başa sarmamıza vesile oluyor. Hollywood'un 'kötü adam' formüllerinin esneklikten uzak görüntüsü, burada da devreye giriyor.

Bu filmi izlerken, ister istemez Quentin Tarantino da geliyor aklımıza. Sinemasını Uzakdoğu dinamiklerini kendince yorumlamak üzerine kuran Tarantino'nun başarısının altında yatan nedenleri hatırlıyoruz. Ve "Oldboy"un neden ol(a)madığını daha iyi anlıyoruz böylece. Uzakdoğu sinemasının 'gelenek' üzerinde

yapılanan doğasını 'başka bir şey'e dönüştürmek için gerekeni bulmuş gibi Tarantino. Spike Lee ve onun gibi durumu özümseyememiş yönetmenlerse, standartlaşmış bir 'uyarlama' kaygısıyla yaklaşıyorlar Uzakdoğu sinemasına. "Malcolm X"i çekerken 'ciddiyet' önemli belki, ama "Oldboy" projesini üstlenmişsen biraz 'rahat' olacaksın, kasmayacaksın kendini. Seni taşıyacak malzemeyi de öyle uzakta falan aramayacaksın, hikayenin tam göbeğine baktığında görürsün sana gerekeni. Göremediğindeyse tam da buna benzer sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalırsın...

Başkarakterin 'kapalı' kaldığı ilk bölüm, sonrasına oranla biraz daha tahammül edilebilir işaretler taşıyor.

Ünlü 'çekici' sahnenin aynıyla canlandırılmaya çalışılması, filmin neden olmadığını tek başına açıklıyor.

Total Film

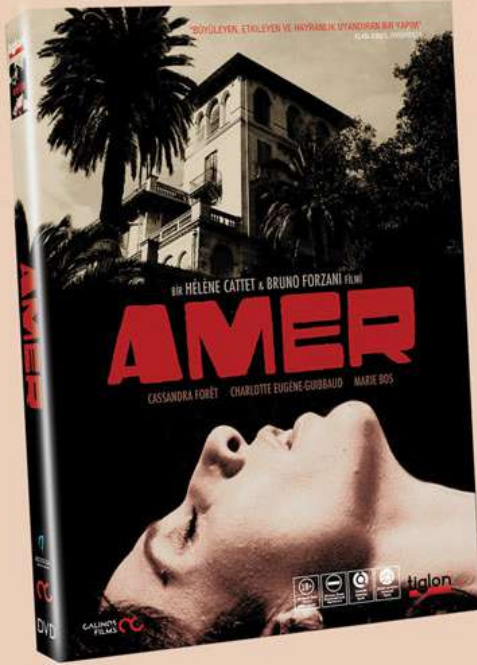
Twitch

Time Out

BİR HÉLÈNE CATTET & BRUNO FORZANI FİLMİ

AMER

"Görsel bir şölen!"

Los Angeles Times

EKSTRALAR: HELENE CATTET & BRUNO
FORZANI'DEN 4 KISA FİLM

CALINOS
FILMS

tiglon

Şimdi Özel Kutusu ile DVD'de!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KUSURSUZLAR

YÖNETMEN Ramin Matin

UYUNCULAR Esra Bezen Bilgin,

İpek Türktan Kaynak,

İbrahim Selim,

Mehmet Ali Nuroğlu

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM M3 (Giyotin Film)

KUSURSUZLAR'IN AÇILIŞ PLANLARINDAN, FİLMİN NASIL BİR YOLCULUK SUNACAĞININ SİNYALLERİNİ ALMAK MÜMKÜN ve burada vadedilenler de büyük ölçüde yerine getiriliyor. Arabayla bir gece yolculuğundan, parça parça gördüğümüz için ne olduklarını tam olarak çıkaramadığımız ipuçları var elimizde. Uzayıp giden, تنها, şehirler arası bir yol, uzun bir tünel, direksiyonda bir kadın eli... Resmin bütününe hakimiyeti engelleyen kadrajlar tekinsiz bir atmosfer yaratıyorlar. Kendini öyle hemen açık etmeyen, izleyeni yer yer karanlıkta bırakan ve tetikte olmasına neden olan bir yolculuk filmi belli ki karşımızdaki. Şapkanın altında bir yüzün, parmaklıkların, bir perdenin ya da puslu bir camın ardında ne olduğunu anlamaya çalışıp, parçaları birleştirmek için uğraşacağımız bir yapboz.

Yasemin ve Lale, iki kız kardeşler. Anneannelerinin İzmir'deki yazlıklarına kalmaya gelmişler. Kağıt üzerinde her şey normal görünüyor. Ancak havada bir tuhafılık, ortamda bir gerginlik seziliyor. Sanki ortada göremediğimiz bir şey, bir durum, bir olay var ve buna bakmak, bununla yüzleşmek yerine sürekli onun etrafında daireler çiziyoruz. Konuşulanlar asıl mesele hakkında değil de, bundan kaçınmak için sarf edilen sözler gibi daha çok. Bastırmanın yarattığı gerilim giderek güçleniyor, ip kopmaya doğru ilerliyor. Film bu gerilimle, bu gerilimi sürdürmekle ilgileniyor. Mekan kullanımı ve ses kurgusu da bu amaca başarıyla hizmet ediyorlar.

İlca'da bir anneanne evindeyiz. Ama tüm beklenen çağrışımların aksine, buranın pek de huzurlu ve sıcak bir yer olduğu söylenemez. Henüz sezon açılmamış. Devam eden inşaatları, terk edilmiş haliyle burası daha ziyade tekensiz atmosferin destekleyicisi. Bahçedeki paslı salıncak, zamanı aşmış gelmiş anneanne eşyaları tedirgin edici birer objeye dönüşüyorlar. Uğuldayan rüzgar, inleyen borular, havlamalar,

telefonlar, böcek sesleri, top sekmeleri, kapı zili bir araya gelerek, insanı diken üstünde tutan bir işitsel dünya meydana getiriyorlar.

Hakkında konuşulmayan ama varlığını hissettiğimiz gizemli olay, merak duygusunu film boyu diri tutsa da, "Kusursuzlar"ın asıl meselesi bu değil. Büyük resmi tamamlıyor belki, hatta yapılan ve yaşananlar için bir ölçüde cevap da oluyor en sonunda. Ancak filmin asıl derdi, iki kız kardeş arasındaki iki ucu keskin bıçak gibi ilişki. Sevgi ile nefret birbirlerinden bir adım uzaktalar sadece. Yasemin ve Lale, bir an çocukluklarını andırır şekilde bir oyun kafası içindeyken, hemen akabinde birbirlerini boğazlayacak hale gelebiliyorlar. Hem ezeli rakipler, hem de ebeveynlerini kaybetmiş iki kardeş olarak birbirlerine dünyadaki en yakın insanlar. Aralarında sürüp giden bir tenis maçı

**VARLIĞI HİSSEDİLEN
GİZEMLİ OLAY, MERAK
DUYGUSUNU FİLM
BOYU DIRİ TUTSA DA,
"KUSURSUZLAR"IN
ASIL MESELESİ İKİ
KARDEŞ ARASINDAKİ
İKİ UCU KESKİN
BİÇAK GİBİ İLİŞKİ.**

var sanki. Servis atarken kullandıkları malzemeler, biriktirilmiş kızgınlıklar, pişmanlıklar ve suçluluk duyguları. Taktikleri ise mesafeli davranmak, suçlu hissettirmek, küçük düşürmek. Filmin esas derdi bu gerilim olduğu için de, çok da iyi işlemeyen bir katarsis sahnesiyle gizemli olayın ne olduğunu öğrenmek, kız kardeşler arasındaki oyunlardan aldığımız lezzetten bir miktar alıyor.

Yasemin ve Lale etraflarını saran erkek şiddeti ve tacizine pabuç bırakmayan kadınlar. Bu ülkede yaşayan kadınların gündelik hayatlarında her daim maruz kaldığı ucuz tavlama hamlelerine (“İstanbul’dan mı geliniyor?”), gece yolda yalnız yürürken rahatsız edilmelere, plajda atılan laflara (“Karpuz denize düştü mü?”), sevgilinin ısrarla arayıp taciz etmesine karşı dik durabiliyorlar. Ancak,

televizyondaki kadın cinayeti haberlerinden, kumsalda çalışan çocuklara kadar bu şiddetin filmdeki örnekleri biraz fazlaca. Böyle olunca, söylenmek istenenin etkisi zayıflıyor.

Evde bir şeylerin sürekli bozulması, arabanın yolda kalması, biraz gözümüze sokarak, işlerin mükemmel gitmediğini söylüyor. Biri eczacı, diğeri doktor iki kadınlar, ama yaralarını iyileştirmekte zorlanıyorlar. Yani gayet ‘kusurlu’lar, herkes gibi. Arabada başlayan hikaye, minibüste sonlanıyor. İlişkilerinde yeni bir safhaya geçmeyi başaran kardeşler yolculuklarına devam ediyorlar.

Kız kardeşlerin küçük oyunlarına komşu Kerim’i alet ettikleri sahneler pek leziz.

Aynı konuda yinelenen örnekler etkiyi azaltıyor.

**EVDE BİR ŞEYLERİN
SÜREKLİ BOZULMASI,
ARABANIN YOLDA
KALMASI, İŞLERİN İYİ
GİTMEĞİĞİNİN İŞARETİ.
BİRİ ECZACI, DİĞERİ
DOKTOR AMA
YARALARINI
İYİLEŞTİREMİYORLAR.**

PATRON MUTLU SON İSTİYOR

YÖNETMEN Kıvanç Baruönü

UYUNCULAR Tolga Çevik,

Ezgi Mola, Murat Başoğlu,

Erkan Can, Ersin Korkut,

Mustafa Uzunyılmaz, Saba Tümer,

Ayşenur Yazıcı, Nusret Çetinel,

Hande Yögen

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM UIP (BKM Film)

“PATRON MUTLU SON İSTİYOR” İDDIALI BİR PROJE OLMASAYDI BİR KALİTE ARANMASINA GEREK YOKTU AMA SENARYONUN ALTINDA YILMAZ ERDOĞAN OLUNCA BEKLENTİ DE YÜKSELİYOR ELBETTE.

KOMEDİ DÜKKANI” İLE TANINAN TOLGA ÇEVİK’İN YILMAZ ERDOĞAN’LA İŞBİRLİĞİ HAYLİ ESKİYE DAYANIYOR. DAHA önce Erdoğan’ın yazıp yönettiği “Vizontele” serisinde ve “Organize İşler”de rol almıştı Çevik. “Vizontele”lerdeki rolü hayli küçüktü ama “Organize İşler”de ustasıyla başrolü paylaşmıştı. Ancak ikili arasındaki o unutulmaz “Araba nerede?”, “Para nerede?” benzeri iyi diyalogları ve esprileri yakın zaman içinde pek göremeyeceğiz anlaşılan. Erdoğan’ın sadece senaryosunu yazdığı ve Tolga Çevik’in başrolünde oynadığı “Patron Mutlu Son İstiyor” maalesef bu izlenimi bırakıyor.

“Patron Mutlu Son İstiyor” birbiriyle uyuşmayan, ‘miş gibi olma’ durumlarından oluşuyor. Son dönemin modasına uyup Yeşilçam mutanti komedilerden biri olan yapım, olay örgüsünün geneli itibarıyla de fazlasıyla Amerikanvarilik kokuyor. Başkahraman Sinan (Tolga Çevik) bir dizi senaristi ve bir aşk filmi senaryosu yazması için patronu tarafından görevlendiriliyor, hatta ilham alıp işini çabucak bitirmesi için Kapadokya’da bir otele yerleştiriliyor. Bir türlü yazacak bir şey bulamayan Sinan, son çare olarak en iyi bildiği şeyi yani kendi yaşadıklarını kağıda dökmeye karar veriyor. Tabii bu arada kaldığı otelin sahibinin kızına abayı yakıyor. Lakin Eylül (Ezgi Mola) ünlü bir oyuncu ile nişanlı ve evlenmek için gün saymakta...

Filmin senaryosu yazar tikanıklığından giriyor, Eylül’ün ağzından döküldüğü üzere “Kaçak Gelin”e (Runaway Bride) uğruyor, “Şehirli Züppeler”e (City Slickers) bile selam göndermeyi ihmal etmiyor. Sinan ile Eylül’ün başbaşa kaldıkları ‘survivor’ bölümü de Amerikan romantik komedilerinden kopya-yapıştır kolaycılığı taşıyor. Erkan Can’ın bilge kovboy tiplemesinin hikayedeki varlığı da tipki esas adam gibi taklitten öteye gidemiyor.

Aslında her ne kadar taklit olursa olsun sözkonusu iki tipleme için iyi-kötü bir altyapıdan, derinlikten bahsetmek mümkün. Ancak Eylül, o kadar atıl ve detaydan yoksun ki... Evet, Yılmaz Erdoğan’ın kendi odaklı erkek hikayeleri anlatmayı sevdiğini biliyoruz. Belki de bunun tek istisnası “Kelebeğin Rüyası” ama o filmde de şairlerin nasıl bir acı yaşadığı, aşka nasıl âşık olduğu havada kalmamış mıydı zaten? “Patron Mutlu Son İstiyor”da da benzer handikap baş kadın kahraman üzerinden ortaya çıkıyor. Karakterinin ipuçlarına vakıf olmadığımız Eylül’ün, ‘mal mülk neye yarar’ diye şarkı söylerken nasıl olup da kendini beğenmiş, zengin, züppe bir aktör ile nişanlandığına anlam veremiyoruz örneğin.

Senaryo, Eylül’ün ne nişanlısı ile ilişkisinde ne de Sinan’a gönlünün kayışında sağlam bir

zemin kurabiliyor. Evet, aşta mantık aranmaz ama bahsettiğimiz inandırıcı, seyirciyi ikna edebilen bir aşk... Eğer 'zaten bu bir romantik komedi, öyle fazla izaha gerek yok' mantığı güdülmüş ise şunu da söylemek lazım: Film romantizmde de komedide de sınıfı geçemiyor. "Komedi Dükkanı" maskesinden uzaklaştırmak için Tolga Çevik'e uydurulmuş, bazen fönlü bazen de taranmış o peruktan da anlaşılacağı üzere komedi kıtlığı çekiyor film. Yine 'arkadaşım' performansları izliyoruz komedyenden. Senaryosunda kendisinin de katkısının olduğu "Sen Kimsin"de açıkçası Tolga Çevik daha 'canlı' bir kompozisyon çizmişti. Ezgi Mola ise Şahan Gökbağkar'ın "Celal İle Ceren"inde olduğu gibi komedyenlerin romantik komedi serüvenlerinin kurtarıcısı olmaya devam ediyor. Her ne kadar

canlandığı karakter sorunlu olsa da Mola'nın perdeye yakıştığı bir gerçek... "Hükümet Kadın 2"deki Arda Turan'ın rolüyle karşılaştırıldığında Saba Tümer'in konuk oyuncu olarak "Patron Mutlu Son İstiyor"a ne kattığı ise anlaşılmıyor.

"Patron Mutlu Son İstiyor" iddialı bir proje olmasaydı standart üstü bir kalite aranmasına gerek yoktu belki ama senaryonun altında Yılmaz Erdoğan'ın imzası var ise doğal olarak beklenti yükseliyor ve ortaya çıkan sonuca daha detaycı bir gözle bakma ihtiyacı doğuyor. Ve ne yazık ki bu filmin Yılmaz Erdoğan projesi olduğuna insanın pek inanası gelmiyor.

"Kendi senaryosunu Y. Erdoğan çekseydi nasıl olurdu?" sorusuna verilebilecek 'muhtemelen daha iyi' cevabı...

'Başrolde ünlü bir komedyen olsun da seyirci nasılsa her özensiz espiye güler' mantığı...

**ŞAHAN GÖKBAĞKAR'IN
KOMEDİ FİLMİ "CELAL
İLE CEREN"DE
OLDUĞU GİBİ BURADA
BİR KEZ DAHA EZGİ
MOLA BİR
KOMEDYENİN
KURTARICISI OLMAYI
BAŞARIYOR.**

WALTER MITTY’NİN GİZLİ YAŞAMI

★★★★★

ORJİNAL ADI The Secret Life Of
Walter Mitty

YÖNETMEN Ben Stiller

OYUNCULAR Ben Stiller,

Kristen Wiig, Adam Scott,

Shirley MacLaine, Sean Penn,

Patton Oswalt

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM Tiglon

**BEN STILLER,
OYUNCULUĞUYLA AYRI,
YÖNETMENLİĞİYLE
AYRI KEYİFLER
SUNUYOR. BİR
MODERN ÇAĞ FRANK
CAPRA FİLMİ SANKİ
“WALTER MITTY’NİN
GİZLİ YAŞAMI”.**

HAYAT NEDİR? NASIL YAŞANMALIDIR? İNSAN BU HAYATIN
İÇİNDE YOLUNU NASIL BULABİLİR? ARZU VE İSTEKLERİNİ
dizginleyerek mi? Yoksa gerçekleştirmeye
çalışarak mı? Bunları gerçekleştirmek için
başvurulan her yol mübah mıdır peki? Karşımıza
çıkan engeller nedir ki kendimizden başka?
Hedefe kitlenmiş bir insanı kim durdurabilir ki?
Evet, insan isterse her şeyi yapar... Tabii
insan isterse akla hayale sığmayacak kötülükler
de yapar. Hayat bunun örnekleriyle dolu; kötü
insanların yaptığı kötü şeylerle birlikte yaşamak
zorundayız. Bu yüzden hayat iyi insanlar için
cesaret gerektiren bir şeydir. Çünkü yaşamak
bilinmezliğe doğru yapılan bir yolculuktur aynı
zamanda. Tıpkı yalnız bir astronotun uzay
yolculuğu gibi...

Teknoloji ilerledikçe pratikte kolaylaşıyor
gibi algılanan hayat, aslında daha da zorlaşıyor.
Çünkü aramıza makineler giriyor, insana dair
duygular giderek azalıyor sanki. İnsanların
birbirlerine temasları da öyle... Hayata karşı
duyarlı sanatçılar eserlerinde buna sık sık temas
eder oldular. Çünkü artık ‘eskiden her şey daha
iyiydi’ duygusu hayatın her alanında her an bizi
yakalayabiliyor.

“Walter Mitty’nin Gizli Yaşamı” tam da
bunun filmi. Evet, artık ‘eskiden her şey daha
iyiydi’ duygusu sadece basit bir nostalji
tutkusuyla ele alınacak bir mesele olmaktan
çıktı. Filmde bütün hikayeyi başlatan, ana
karakterin de harekete geçmesini sağlayan Life
dergisinin kağıt baskısının bitirilmesi ve sadece
dijital ortamda devam ettirilme kararı sembolik
bir çatışma noktası. ‘Hayat’ın dijitalleşmesidir
söz konusu olan (aslında Life dergisi 2007
yılında dijitalleşti).

Küçük mizahi öyküler yazan ve günlük
gazetelerde karikatüristlik yapan gazeteci/yazar
James Thurber’in bir öyküsünden yola çıkılarak
yapılan, zamanın ünlü komedyenlerinden Danny

Kaye’in başrolünde olduğu 1947 yapımı filmin
birebir uyarlaması değil karşımızdaki film. Hatta
öykünün bile aslına uygun değil. Thurber’in
hikayesinde annesi ve karısının istekleri arasında
sıkışmış sıradan bir adam olan Walter Mitty’nin
komik gündüz düşleri anlatılmakta. Evet, Walter
her koşulda ve her ortamda kendi küçük
hayallerine dalıp gidebilen bir hayalperesttir...

Ben Stiller’in filminde ise, Walter Mitty
yukarıda bahsettiğimiz temalara işaret eden
daha güzel bir hikayenin ortasına yerleştirilmiş.
Life dergisinin fotoğraf filmlerinin
negatiflerinden sorumlu departmanın başında
olan Walter Mitty, işe yeni başlamış Cheryl’a
uzaktan ilgi duyan, sık sık hayallere dalan bir
adam. Tam da o günlerde Life dergisinin kağıt
baskısına son verilecek ve personel büyük
ölçüde işsiz kalacaktır. Bu tasfiye süreci içinde

LIFE

Walter Mitty's Personal Album

MAKING OF A BRAVE MAN

Walter'ın bulması gereken son bir kapak görseli vardır...

Aslında Walter'ın Himalayalar'a kadar uzanan komik ve sıradışı yolculuğu hayatın yeniden ne kadar da 'insan'a dair olduğunun bir hatırlatması. Her şeyin tüketildiğini, eskitildiğini anladığımız bir zamanda Walter'ın yolculuğu çok daha anlamlı... Walter da eski bir piyanoya, eskimiş işine, eski alışkanlıklarına bağlı bir adam ve beğendiği kadına (aslında o da boşanmış, tüketilmiş bir ilişkiden çıkma) ulaşmaya çabalarırken, bu kadar anlamını yitiren bir dünyada hayata tutunmak için yeni bir bahane arıyor adeta... Walter'ın aradığı o son kapak karesi de aslında giderek eskide kalan insaniyet duygusu...

En başa dönersek eğer, "hayat nedir?" sorusuna... Hayat insanca yaşamaktır aslında,

her anın, her duygunun tadına vararak yaşamak... Her ne kadar hırs dolu, kibirli, güçlü ve kötü niyetli insanlarla bir arada yaşamak zorunda olduğumuzla yüzleştığımızda, kendimizi David Bowie'nin muhteşem şarkısı "Space Oddity"deki Binbaşı Tom gibi uzayda kaybolmuş hissetsek de hayat hâlâ yaşamaya değer...

Ben Stiller'ın oyuncu olduğu filmler başka bir komedi lezzeti barındırırken, yönettiği filmler hep derdi olan filmler oldular. "Walter Mitty'nin Gizli Yaşamı" yönetmen Stiller'ın bu filmlerinin zirvesine oturan filmidir artık...

David Bowie'nin "Space Oddity" şarkısı bu kadar güzel ve anlamlı kullanılabilir bir filmde...

Sık sık Sinema dergisinin kapatılmasını düşündük filmi izlerken... O da Türkiye'nin sinemaseverlerinin "Life"ıydı!

**KIBİRLİ İNSANLARLA
YAŞAMAK ZORUNDA
OLDUĞUMUZLA
YÜZLEŞTİĞİMİZDE,
KENDİMİZİ BOWIE'NİN
ŞARKISI "SPACE
ODDITY"DEKİ TOM GİBİ
HISSETSEK DE HAYAT
YAŞAMAYA DEĞER.**

HALAM GELDİ

YÖNETMEN Erhan Kozan

OYUNCULAR Miray Akay,

Melisa Celayir, Tunç Oral,

Burçin Terzioğlu, Necip Memili,

Dilek Çelebi, Turgay Tanülkü

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Tiglon (Doğa Production)

**KUZAY KIBRIS'IN BİR KÖYÜNDE
GEÇEN VE 'ÇOCUK GELİN'
TEMASINA DAYANAN FİLM,
GENÇ OYUNCULARIN
BAŞARISIYLA DİKKAT ÇEKİYOR.**

ÜÇ YIL ÖNCE ÇEKTİĞİ İLK FİLMİ “ÇAKAL”LA YÖNETMENLİK KARIYERİNE İYİ BİR BAŞLANGIÇ YAPTIĞI SÖYLENEBİLECEK yönetmen Erhan Kozan, bu kez Kuzey Kıbrıs fonunda geçen çok katmanlı bir öykü anlatıyor. Adını, genç kızların ilk kez regl olmaları anlamına gelen özel bir deyimden alan filmin boyutları, Kürt sorunundan ‘çocuk gelin’ olgusuna, Kıbrıs gerçeklerinden ‘Baba beni okula gönder’ vurgusuna, ‘savaş ve barış’tan akraba evliliklerine doğru açılmakta.

Türk-Rum sınırındaki köyde yaşayan ve aynı okula giden 13 yaşındaki Reyhan ve Huriye’nin öyküleri üzerinden akan “Halâm Geldi”, regl olmaz okuldan alınıp evlendirilme korkusuyla yaşamının acıtıcı gerçeklerine dokunuyor. Geride bırakılan Diyarbakır ve İstanbul gerçeklerinin yansımalarıyla feodalizmin kara gölgesinin düştüğü bu küçük ‘Kıprıs’ köyü, bir anda gencecik bir kız için cehenneme dönüyor.

“Halâm Geldi”nin temel zaafı da buradan, çok katmanlı, çok kültürlü, çok karakterli olmasından ve bu ‘çokluğu’ birleştiren dikişlerin yeterince

sağlam olmamasından kaynaklanıyor. Evrim Kanpolat’ın senaryosuna dayanan film, çarpıcı bir gerçeğe odaklanmakla birlikte o kadar fazla şey söyleme ve gösterme çabasına giriyor ki bir türlü derlenip toparlanamıyor. Kozan’ın toparlayamadığı bir başka şey de oyunculuk... Şaşırtıcı biçimde iki ayrı oyunculuk alanı var “Halâm Geldi”de. Melis Kara, Reyhan Akay, Melisa Celayir ve Tunç Oral’dan oluşan ‘genç-çocuk oyuncu’ kadrosu gerçekten mükemmel bir iş çıkartırken (özellikle en küçük oyuncu Melis Kara’nın oyun gücü ve sevimliliği az rastlanır cinsten), yetişkin oyuncular ne yazık ki abartılı performanslarıyla hemen her sahnede göz tırmıyorlar. Son Altın Portakal’a yarışma dışı katılan “Halâm Geldi”, festivalde Sosyal Sorumluluk Ödülü’ne değer görülmüştü.

‘Limon’ adlı sevimli köpeğe de bol alkış.

Ortasından sınır geçen arazi hikayesi havada ve yavan kalıyor.

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

OCAK 2014

Coen Kardeşler'den
Sen Şarkılarını Söyle

Jacques Rancière ile
Ekran Başında Söyleşi

Her Daim Bahar: *Gloria*

Rüzgâr Gibi Geçmedi: *12 Yıllık Esaret*

Duvarların Teni: *Kusursuzlar*

Duygusal Yatırım: *Çocuk Pozu*

www.altyazi.net

Emek Sineması

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raney.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

KUSURSUZLAR

OLDBOY

PATRON MUTLU SON İSTİYOR

WALTER MITTY'NİN GİZLİ YAŞAMI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
HALAM GELDİ			★★				
KUSURSUZLAR	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	
OLDBOY		★★		★★	★★	★★	
PATRON MUTLU SON İSTİYOR	★★				★★		
WALTER MITTY'NİN GİZLİ YAŞAMI		★★★★		★★★★	★★★★		
47 RONIN	★★★★	★★★★	★★	★★		★★★★	★★
ARKADAŞLAR ARASINDA			★★★★	★★	★★		
BİR HURDACININ HAYATI						★★★★	
BU İŞTE BİR YALNIZLIK VAR	★★★★	★★			★★	★★★★	★★★★
DİNOZORLARLA YÜRÜMEK		★★			★★		
DİRENİŞ GÜNLERİNDE AŞK			★★★★	★★			
DÜĞÜN DERNEK	★★	★★★★		★★	★		★★
ERKEKLER				★★	★		
GENÇ VE GÜZEL				★★★★			
HOBBİT: SMAUG'UN ÇORAK TOPRAKLARI	★★	★★★★		★★	★★	★★★★	★★★★
İBLİS'İN OĞLU: 13. VAHŞET			★		★		
KEDİ ÖZLEDİ					★★		
ÖZÜR DİLERİM			★★		★	★★★★	
SAROYAN ÜLKESİ					★★★★	★★★★	
SENİN HİKAYEN				★★	★★		
SÜRGÜN					★	★★	
YARIM KALAN MUCİZE		★	★★	★★	★	★★	
YOZGAT BLUES		★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★
İNTİHAR DÜKKANI					★★★★		
MUHTEŞEM GATSBY	★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★

ADNAN ŞENSES YA DA MEŞHUR ŞARKICI TOYGAR

25 Aralık'ta dünyamızdan ayrılan **Adnan Şenses**'in 'meşhur şarkıcı Toygar' rolünde karşımıza çıktığı **"Beyaz Kuş"**, sanatçının yaşamındaki 'git-gel'lerinden ve **'gemisini yürüten kaptan'** anlayışından izler taşıyan, erotik bir yapımdır... Şenses'in huzur içinde yatması dileğiyle...

GEÇEN HAFTA 78 YAŞINDA ARAMIZDAN AYRILAN ADNAN ŞENSES, BESTECİLİK, ŞARKICILIK, OYUNCULUK, İŞ ADAMLICI RENKLERİNİN YANI SIRA SİYASETEN TAKINDIĞI TAVIRLARLA DA HAYLİ İLGİNÇ bir kişilikti. Sevenleri olduğu kadar, rahmetli sanatçının 'hayata karşı duruşu'ndan pek hoşlanmayanlar da vardı hepimizin bildiği gibi. Ceketini beline dolayıp çamaşır yıkarcasına yaptığı 'figüratif' göbek dansları kimimizi coşturur ve neşelendirir, kimimizin de tepkisini çekerd. Demirel-AP döneminden başlayarak, 12 Eylül'de, Özal-ANAP, Çiller-DYP ve AKP süreçlerinde sağ iktidarlarla arayış hep iyi tutmaya gayret etmesi, fakat sağının solunun pek belli olmamasıyla şaşırtıcı dönüşler de yapabilmesi, 'kıvırtma' olarak yorumlanırdı sık sık. Örneğin Recep Tayyip Erdoğan'ı kast ederek "Ben Başbakan'ın yüzünde bir nur gördüm. Farklı bir güç gördüm. Bir gün eve geldim, Rabbime dua ettim. 'Bugünden itibaren her kötülüğü bırakıyorum, içkiyi ve gece hayatını bırakıyorum' diyerek Kuran-ı Kerim'e el bastım. O insanla tanışmanın mutluluğunu hâlâ yaşıyorum. Onu çok seviyorum" dedikten kısa süre sonra, meşhur benzin istasyonu meselesi nedeniyle AKP'ye küsüp MHP'ye kaydolması, ardından da tam bağımsızlıkçılık ve Atatürkçülükte karar kılması ya da bugüne kadar hiç kimsenin bir kitap okurken görmediği Tayyip Erdoğan için "Sayın Başbakan okumayı çok sever. On dakika dahi boş olsa eline bir konuyu alıp okur" vb. demesinden birkaç ay sonra "Memlekette her şeyi sattı" gibisinden zehir zemberek şeyler söyleyebilmesi, pek normal değildi gerçekten de.

1960-1989 yılları arasında 35 kez kamera karşısına geçip sinema oyunculuğu

yapan Adnan Şenses'in, 1977 yapımı Oksal Pekmezoğlu filmi "Beyaz Kuş"ta canlandığı Toygar karakteri, ne yalan söyleyeyim, sanatçının gerçek yaşamındaki 'git-gel'lerinden, 'gemisini yürüten kaptan' anlayışından belirgin izler taşır. Gerçi hep reddetmiştir ama Şenses'in o yılların erotik filmler furyasında yer aldığı 'basit' bir örneği olan, başrolünde Arzu Okay'ı gördüğümüz "Beyaz Kuş", oldukça cesur sevişme sahneleriyle iz bırakmıştır zihinlerde.

İki genç kız, bir otelin sahilinde boğulmakta olan adamı kurtarırlar ve onun 'meşhur şarkıcı Toygar' olduğunu görürler. Zengin aile kızı Nalan, annesinin babasıyla tatile gelmiş, yakın arkadaşı, yüzünün yarısı kapkara bir doğum lekesiyle kaplı arkadaşı Emine'yi (Arzu Okay) de beraber getirmiştir. İki kız da Toygar'dan hoşlanmaktadır, fakat ünlü sanatçı tabii ki zengin ve güzel Nalan'ı tercih eder. Nalan da durmadan Emine'yi aşağılamaya başlar. Toygar ve Nalan evlenirler, bir de çocukları olur. Bu arada Emine de ameliyat olarak yüzündeki kara lekeden kurtulmuş, assolist Mine olmuştur. Toygar'ı çalıştığı gazinodan kovdurtarak yerine geçer. Ekonomik durumu bozulan adamı önce yanında çalıştırmaya başlamış ve yatağına girmesine izin vermiştir. Nalan'dan intikam almaktadır. Kadının "Kocamı bırak, yuvamı yıkma, çocuğuma acı" şeklindeki yalvarmalarına kulak asmaz.

Toygar da kapının önünde bekleyen karısı ve çocuğunu kovar, "Defolun gidin, ikinizi de görmek bile istemiyorum, ben Mine'siz yaşayamam" gibisinden gaddar laflar eder. Derken Toygar'ın küçük kızı trafik kazası geçirir, sakat kalma tehlikesi vardır. Ameliyat parasını Mine öder. Tekrar eski iyi kalpli, tertemiz günlerine dönmüştür. Estetik ameliyatını yapan Dr. Timuçin Gür'ün "Seni dünyanın en güzel kadını

yapacağım ama asla güzelliğini koz olarak kullanmayacaksın" şartına uymamış, güzelliğini kötücül bir koz olarak kullanmıştır. Sonunda, yüzünü asitle yakarak tekrar eski haline döner, film de biter.

Aysel Gürel'in de Nalan'ın annesi Şaziye Hanım olarak rol aldığı "Beyaz Kuş", tıpkı hepsi bir şekilde 'kötü' olan karakterleri gibi kötü mü kötü bir filmidir. Unutmadığım sahnesinde, Nalan henüz evlenmediği Toygar'ı, oteldeki odasında yüzükoyun ölü gibi ama çok cömert bir pozda uyuyan Emine'yi baştan aşağı öperken yakaladığında "Toygar, bana bunu da mı yapacaktın?" diye çığlık atar ve "Afedersin Nalan, sarhoştum, sen zannettim" yanıtını alır. Bunun üzerine şuh bir kahkaha patlatan Nalan, "Evet, inanıyorum sana, çünkü hiçbir erkek bu kadar çirkin bir kıza sevişmek istemez" der ki Emine için intikam çanları o an çalmaya başlamıştır.

Adnan Şenses, huzur içinde yatsın.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

PARALI ASKERLER

18 Haziran 1969'da gazetelere düşen bir haberde, **Tony Curtis ve Charles Bronson'ın** Türkiye'de film çevireceği ve başrolleri **Fikret Hakan ve Salih Güney'le** paylaşacağı duyurulur. Ama **"You Can't Win 'Em All"** adlı bu film, 43 yıl Türk seyircisinden saklanacaktır.

17 HAZİRAN 1969 GÜNÜ HILTON OTEL'İNDE DÜZENLENEN BASIN TOPLANTISINDA İNGİLİZ YÖNETMEN PETER COLLINSON, "PARALI ASKERLER" ADLI YENİ FILMİNİ TÜRKİYE'DE ÇEKEĞİNİ AÇIKLAR. KUŞKUSUZ EN

büyük bomba filmde Tony Curtis ve Charles Bronson gibi iki dev starın yanında, Yeşilçam'dan Fikret Hakan ve Salih Güney'in de önemli roller üstlenecek olmalarıdır.

Collinson o gün Fikret Hakan için; "Hayret, adeta karşımda Ömer Şerif'i görüyorum. Aktörünüzün, Şerif'e benzemesi hiç şüphesiz ki film üzerinde oldukça etki yaratacaktır. Bu filmden sonra da Hakan'ın Avrupa ve Amerika'da şansının açılacağına eminim." deyiverir.

Artık beklenen talih kuşu konmuş, nihayet Türk sinemasından iki isim uluslararası bir yapımda başrol kapmıştır. Engin Cezzar'ın reji asistanlığı yaptığı film için ön hazırlıklar tamamlanırken, Tony Curtis 17 Temmuz günü İstanbul'a gelerek

basının önüne çıkar. 2 Ağustos'ta ise filmin kadın oyuncusu, "Anjelic" filmleriyle o dönem tüm dünyada tanınan Michèle Mercier İstanbul'a iner.

Derken 15 Ağustos günü gazetelere tuhaf bir haber düşer; Engin Cezzar reji asistanlığından istifa etmiştir. Sebebinin herkes on gün sonra anlar. Filmde Mustafa Kemal'i andıran bir karakter vardır ve aksiyon-macera üzerine kurulu hayali bir öyküde Mustafa Kemal'in kullanılması Cezzar'ı kızdırır. Ekip, karakterin adını Muzaffer Kayhan olarak değiştirdiklerini, filmi vizyona sokmadan önce Türk makamlarına izlettireceklerini söylese de fayda etmez.

Eylül ayına gelindiğinde gazeteci Mete Akyol, yönetmen Collinson'la bir röportaj serisi yapar. Filmde figüran olarak bir Yunan askerini canlandıran Akyol, doğrudan yönelttiği sorularla gerçeği anlamaya çalışır. Collinson, Atatürk'le

ilgili hassasiyetleri öğrendikten sonra senaryodan o kısımların çıkarıldığını açıkça söyler. Bir iddia da yönetmenin Kuran yaktığına ilişkindir. Kuran'ın kendisi için İncil kadar değerli olduğunu, asla böyle bir şey yapmayacağını beyan eden Collinson, nihayetinde 'kendi kafalarına göre senaryolar yazan Türk gazetecileri'nden şikayet eder.

O esnada Salih Güney de filmde Türklük aleyhinde bir sahne olmadığını duyurur. Ertesi gün yerli yapımcılar, "Paralı Askerler'de rol alan Türk sanatçıları bir daha filmlerinde oynamayacaklarını açıklar.

Çekimler biter, ekip Türkiye'den ayrılır ve 25 Temmuz 1970'te filmin Amerika galası yapılır. Ardından Paris'te vizyona girer ama Türkiye'de bir türlü seyirciye ulaşmaz. 2 Ocak 1972'de çıkan bir ilanda, filmin 'Pek Yakında' gösterileceği duyurulur ama bu da boşa çıkar. Basının "Paralı Askerler'i topa tutması ithalatçı firmanın gözünü korkutmuştur.

Josh ve Adam adında iki paralı askerinin Kurtuluş Savaşı döneminde silah satmak amacıyla Anadolu'ya gelmesini ve başlarından geçen olayları konu alan filmin, aslında Charles Bronson'ın bir röportaj teklifini geri çevirmesinden dolayı karalandığı da söylenir. Oyuncuya kızan basının, sansür kurulunu Türkiye aleyhinde bir film olduğuna ikna etmesi sonucu, 43 yıl boyunca film gösterilemez. Ta ki 26 Mayıs 2013'te dijital bir platformda yayımlanana kadar...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

VAHŞİ KOŞU

Filmde rol aldığı sırada **39 yaşında** olmasına karşın, ufak-tefek yapısı sebebiyle üniversite öğrencisi Babe'i gayet inandırıcı şekilde canlandıran **Dustin Hoffman'ın** efsane çalışmalarından biri. 1970'ler Amerikan sinemasının tipik özelliklerini üzerinde taşıyan, öte yandan 'paranoya' duygusunu en çok hissettiren filmlerden biri olan "Vahşi Koşu" (**Marathon Man, 1976**), **Laurence Olivier, Roy Scheider ve Marthe Keller'in** da varlığıyla sinemaseveri mest etmeyi biliyor. Gerilim türünün zirvelerinden birini selamlayalım.

TEDİRGİN EDİCİ RÜYALAR VARDIR. KAN TER İÇİNDE UYANIR, GÖRDÜĞÜNÜZ ŞEYİN NE OLDUĞUNU KAVRAMAYA ÇALIŞIRSINIZ. BU KÂBUSTA İNSANLAR BİR TUHAFTIR, NORMALDE OLDUKLARINDAN FARKLI GÖZÜKÜR VE FARKLI DAVRANIRLAR. MÜTHİŞ BİR İÇ SIKINTISI, KALP ÇARPINTISI VE TEDİRGİNLİK YAŞARSINIZ, ETKİSİNDEN KURTULANA kadar... İşte "Vahşi Koşu", tam da bu tarife uyan, uyanırken görülecek bir 'kâbus'. Bunu tabii bir de sinemalarda gösterildiği dönemde izleme şansına sahip olanlara sorun, filmin etkisinin derecesini hatırlayacaklardır.

1969'da en iyi film Oscar'lı "Geceyarısı Kovboyu"nda birlikte çalıştığı Dustin Hoffman'la yedi yıl sonra, 1976'da tekrar bir araya gelen İngiliz yönetmen John Schlesinger, best-seller olmuş bir romanı beyazperdeye aktarıyor "Vahşi Koşu"da. Yazarı ise, "Sonsuz Ölüm" (Butch Cassidy And The Sundance Kid), "Başkanın Tüm Adamları" (All The President's Men), "Ölüm Kitabı" (Misery) gibi nice önemli senaryoya damga vurmuş olan William Goldman... Büyük oranda gerçeklere dayanan ve uzun araştırmalar sonucu ortaya çıkan bu ilk romanın haftalarca listelerde kalması üzerine, Goldman gelen teklifi değerlendirip senaryoyu da bizzat uyarlıyor.

Film, Nazi toplama kamplarında üzerlerinde acımasız deneyler yapılan Yahudiler'in yanlarındaki altın, elmas gibi değerli taşlar

karşılığında, canlarını kurtarmak için kamplardan kaçırılmaları olayını merkeze alıyor. Tahmin edileceği gibi bu bir kandırmaca ve gerekirse ağızlarındaki altın dişler dahi sökülerek, birileri zengin ediliyor. Filmin geçtiği dönemse 1970'lerin Amerikası.

İki yetişkin kardeşle tanışıyoruz; Babe (Dustin Hoffman) ve Doc (Roy Scheider). Babe, üniversitede okuyor, bir yandan da McCarthy döneminde iftira atıldığı için intihar eden babasının adını temize çıkarmaya çalışıyor. Çok para kazanan ve derin devletin karanlık çarklarına kendini kaptırdığı anlaşılan ağabeyi ise, Nazi döneminden kalma elmasların bulunduğu kasanın anahtarına sahip. Su katılmamış bir Yahudi düşmanı olan Dr. Szell (Laurence Olivier), elmasları ele geçirmek için önce Doc'ı zorluyor, amacına ulaşamayınca onu öldürüyor. Ve sıra, anahtarın yerini bildiğinden emin olduğu kardeşi Babe'e geliyor. En büyük tutkusu 'koşmak' olan ve günün birinde maraton koşucusu olmayı hedefleyen Babe, antrenmanlı olmasının da verdiği avantajla, gözü dönmüş 'yapılanma'nın elinden kaçmaya çalışıyor...

Kısaca özetlemeye çalıştığımız hikaye, aslında bu kadar doğrusal akıyor elbette filmde. Bir yandan 70'ler Amerikan sinemasının yapısal anlatımı parçalayarak ve seyirciden katılım bekleyerek öykü anlatma

çabası, öte yandan sadece ipuçları vererek sürpriz gelişmeler yaratma kaygısı, “Vahşi Koşu”yu dikkatle izlenmesi gereken bir noktaya taşıyor. Filmin başında koşan bir genç adam, benzin tankerine çarpıp patlayan iki otomobil, bebek arabası içinde oyuncak bebekten yapılmış bir bomba gibi şaşırtıcı şeyler görüyoruz. Ama asıl takip etmemiz gereken elbette elmasların kimin eline geçtiği...

Dönemin filmlerini bilenler için “Parallax Esrarı” (The Parallax View) ve “Akbabanın Üç Günü” (Three Days Of The Condor) ile atmosfer açısından akrabalık taşıyan “Vahşi Koşu”, bütün bu inanılmaz gelişmeler yaşanırken hiçbir şey olmamış gibi kayıtsızca etrafı seyreden vatandaşlara çeviriyor kamerasını. Öyle bir ‘kal gelme’ hali var ki, Amerika’nın o günlerdeki sakil durumu sanki hem şehrin sokaklarına hem de insanların üzerine sinmiş. Her yerde grevler olduğu için örneğin fırınlar çalışmıyor, çöpler toplanmıyor. Kenarda köşede dağ gibi çöp torbaları görüyoruz. Bu da başta belirttiğimiz ‘tuhaf bir rüya’ savımızı doğruluyor. Başka filmlerde hiç de görmeye alışkın olmadığımız bir Amerika var karşımızda.

Steadicam’in (şarsıntıyı önleyen sisteme sahip el kamerası) ilk kez kullanıldığı film olan “Vahşi Koşu”, Dustin Hoffman’ın sokaklarda çubuklu pijamasıyla deliler gibi koştuğu uzun sahneyle ama en çok da

Dr. Szell’in (Olivier) ona diş işkencesi yaptığı bölümle hatırlanıyor. Deneme gösterimlerinde bu sahnede fenalaşanlar olduğunu ve meşhur “Is It Safe?” repliğinin geçtiği bölümün kısaltıldığını da belirtelim.

Dr. Szell’in bariz bir şekilde Auschwitz kampının işkenceci Nazi doktoru Josef Mengele’den yola çıkılarak yaratıldığını fark etmek mümkün. Laurence Olivier de Oscar’a aday olup, Altın Küre kazandığı rolünün hakkını fazlasıyla veriyor. Hatta Dr. Szell için, sinema tarihindeki en sinir bozucu karakterlerden biri diyebiliriz.

Marthe Keller ise, Babe’in kütüphanede tanıştığı sevgili rolünde filme yüzünü kazımayı başarıyor.

Her zaman tartışılacak bir mevzu elbette bu film için de geçerli; o da romanla filmin arasında bariz farklar olması. Bilhassa finalin romanda bir parkta geçiyor olmasından dolayı, yapılan değişikliğe yazar Goldman tepki göstermiş olsa da, bizde vaktiyle Altın Kitaplar tarafından yayımlanan “Vahşi Koşu” adlı romanı okumamış olanlar için, film gayet tatmin edici.

Bugün artık Hollywood’un ‘oyuncak’ haline getirip suyunu çıkardığı sürpriz gelişmelerin ve ters köşeye yatıran senaryoların ilk ve özgün örneklerinden biri olan “Vahşi Koşu”, yapım yılına hiç takılmadan merakla izlenebilecek bir politik-gerilim örneği.

1

ARKA PENCERE'NİN 2013'TE SEVDİĞİ İLK 11 FİLM

Yerli yabancı 326 filmin vizyona girdiği 2013 yılı; şoke eden ölümleriyle, **Gezi Direnişi'yle**, 'ayakkabı kutuları'yla geride kaldı. 2014'ün hepimize 'aydınlık' getirmesini dilerken, **Arka Pencere'de** eleştirilerini okuduğunuz **'Çok Bilen Adam'ların** oylarıyla 2013'ün en iyi 11 filmini belirledik.

ARTIK BİLİYORSUNUZ Kİ, SINEMA ALANINDA EN GÜÇLÜ VE ZENGİN yazar kadrosu bu dergide... Her yıl geleneksel hale getirdiğimiz, geride kalan yılın en iyi 11 filmini belirleme maratonumuz da tamamlandı. Bahsettiğimiz muazzam sinema yazarı kadrosundan 2013'te vizyona giren filmler için oy istedik. Böylece 'en iyiler' listemiz oluştu. İlk 11'i zaten bir solukta okuyacaksınız. Haydi bir 'yuvarlama' yapalım ve 12'den 20'ye kadar olan filmlerin de neler olduğunu söyleyelim. Zira hiç de hakkı yenecek filmler değil onlar da... 12'den itibaren sırasıyla: "Onur Savaşı" (Jagten), "Bir Hurdacının Hayatı" (Epizoda U Zivotu Beraca Zeljeza), "Sona Doğru" (All Is Lost), "Zincirli" (Django Unchained), "Jin", "Hayat Avcısı" (The Imposter), "Sefiller" (Les Misérables), "Zafere Hücum" (Rush) ve "Pas ve Kemik" (De Rouille Et d'Os) listenin diğer önemli filmleri...

1 MAVİ EN SICAK RENKTİR (LA VIE D'ADÈLE, 2013)

"Her sahnesinde Adèle karakterinin yer aldığı filmde, üç saat boyunca, onun ağzı açık uyuyan, meraklı bir çocukluktan sıyrılıp, türlü acıyı zevkle birlikte dokularına nüfuz ettirerek, aşk olarak tanımlanabilecek o müthiş mutlulukla nasıl başlaştığını takip ediyoruz. 1960 doğumlu Kechiche, insan doğasını keşfe devam ederken, kendi hayat serüveninden süzülen deneyim ve düşünceleriyle öykünün kapsamını genişletiyor...1985'li Julie Maroh'nun grafik romanı 'Le Bleu Est Une Couleur Chaude' yani Türkçe adının kaynağı 'Mavi En Sıcak Renktir'den yaptığı uyarlamada, önceki filmlerinden temaları da kullanıyor. Nitekim romanda Clementine olan ismi, Arapçada 'Adalet' anlamına gelen Adèle ile değiştirmiş." **Ali Ulvi Uyanık**
**Eleştirinin tamamını 211. sayıda bulabilirsiniz.*

2

3

2 KUTSAL MOTORLAR (HOLY MOTORS, 2012)

'Kutsal Motorlar'ı her açıdan farklı kılan unsurlardan birinin, aslında yönetmenin de iddia ettiği üzere hem sinemayla inanılmaz bir ilişki içerisinde olması, hem de bazı anlarda sadece Carax'ın zihinsel faaliyetleriyle ilişki içindeymiş gibi görünmesi. Filmin kendi karmaşası dahilinde hiçbir zaman bir kafa karışıklığına dönüşmemesi ve her daim yeni, ama makro ölçekte ama mikro ölçekte olsun, bir mana ifade edebilmesi de apayrı bir meziyeti. Bu ilişkiyi kimi zaman kendi sinemasal hafızanızla kurmayı beceriyorsunuz, kimi zamansa hiçbir fikriniz olmadığı halde anlatılan hikayecinin bir tarafından olaya dahil olarak yapabiliyorsunuz. 'Kutsal Motorlar' görüldüğü kadar karmaşık olmayan bir film. Elbette ona karmaşıkmiş gibi muamele etmediğiniz zaman!"

Murat Emir Eren *Eleştirinin tamamını 197. sayıda bulabilirsiniz.

3 FRANCES HA (2012)

"Kadınlar ve erkekler üzerine son derece doğru tespitlerin arka arkaya sıralandığı film, bunu doğal akış içinde gerçekleştirerek yapıyık duvarına çarpma riskini de bertaraf etmiş oluyor. Akılcıca yazılmış diyaloglar, Frances'in serüvenine inanmamızı sağlarken, onun 'harikalar diyarı'yla kurduğu 'ters ilişki'yi de gösteriyor bir yandan. Mutluluk aşısıyla yoluna devam etmek isteyen karakter, bunu korumak (ya da sağlamak) için elinden geleni yapıyor, çırpınıyor adeta. Ama son kerte de karşısına çıkan hayatın gerçekleri, aşının tutması için harcanması gereken çabanın sınırlarının olmadığını hatırlatıyor ona. Boyun eğmiyor hiçbir şekilde, ama düş kırıklığı yaşadığı anlar oluyor, isteğinin törpülediğini görüyoruz kimi zaman." **Murat Özer**

*Eleştirinin tamamını 210. sayıda bulabilirsiniz.

4

5

4 TEPELERİN ARDINDA (DUPA DEALURI, 2012)

"İnancın insanı çökerten, acı veren bir güce dönüştüğü filmin iki buçuk saatlik süresi, seyircinin bütün süreci neredeyse tensel olarak da hissetmesine neden oluyor. Mungiu'nun adeta bir yönetmenlik gösterisi yaptığı uzun planları, filmin usta işi kurgusu bu süreci seyirciye hissettirmiyor. Filmin ikinci yarısında 'şeytan çıkarma operasyonu'na odaklanılmasıyla 'Tepelerin Ardında' bir anti-'Şeytan' (The Exorcist) filmine dönüşüyor denebilir. Friedkin'in 'Şeytan'ı son kerte de çözümünü nasıl dinde buluyorsa, 'Tepelerin Ardında' dini Ortaçağ'dan kalma bir mit olarak tasvir ediyor ve inancı şursuz bir katil olarak imliyor. Kilisenin ve köyün film için sıfırdan inşa edilmesi bu noktada önemli.."

Ali Deniz Şensöz

*Eleştirinin tamamını 172. sayıda bulabilirsiniz.

5 YERÇEKİMİ (GRAVITY, 2013)

"90 dakika boyunca tamamı yerçekimsiz ortamda geçen gerçek 'bir uzay macerası' anlatırken yönetmenlikte çığır açacak bir işe imza atıyor Cuarón. Yönetmenin gerçekçilik takıntısı uzayda bambaşka bir boyut alıyor. 4,5 yıl süren yapım aşaması, yaratılan yeni teknik imkanlar ve buluşlarla klişe deyimle sınırları sonuna kadar zorluyor Cuarón. Fiziksel, duygusal ve zihinsel yolculuğu kusursuz bir şekilde anlatmak için şimdiye dek görmediğimiz çekim teknikleri yaratılmış 'Yerçekimi' için. Anlaşılmayacak, kolay anlatılamayacak kadar karmaşık olan bu tekniklerin uzun süre konuşulacağı muhakkak. Bu baş döndürücü sahnelerde klasik tekniklerle, sanal görüntüleri ve yeni araçları bir arada kullanıyor..." **Hasan Cömert**

*Eleştirinin tamamını 207. sayıda bulabilirsiniz.

6 DÜŞLER DİYARI (BEASTS OF THE SOUTHERN WILD, 2012)

“Post apokaliptik bir atmosfere sahip olsa da, örneğin bir ‘Çılgın Maks’ (Mad Max) ya da ‘Su Dünyası’ (Waterworld) benzeri bir yapıya hizmet etmiyor ‘Düşler Diyarı’. ‘İtilmişler’ arasında hayatta kalma mücadelesi veren başkarakteri Cimcime ile babası Wink’in, dahası Leğen’deki halkın sessiz çığlığını duyulabilir hale getirme isteği öne çıkıyor. Oscar’a da aday gösterilen küçük aktris Quvenzhané Wallis’in insanı darmadağın eden performansının da etkisiyle bu çığlığı net biçimde işitebiliyoruz. Babası tarafından her açıdan ‘güçlü’ bir birey olarak yetiştirilen Cimcime’nin, buna rağmen her şeye ve herkese ‘masalsı’ anlamlar yüklemesi, filmin de atardamarını oluşturuyor.”

Murat Özer

**Eleştirinin tamamını 168. sayıda bulabilirsiniz.*

7 BİR ŞARKININ PEŞİNDE (SEARCHING FOR SUGAR MAN, 2012)

“Belgeselin bize gösterdiği şey, ‘kayıp bir ruh’un yıllar sonra insanlara nasıl ‘ilham kaynağı’ olabileceği üzerine yaptığı saptama kuşkusuz. Güney Afrika’daki popülerliğinin farkında olmayan Rodriguez’i ülkeye çağırıp konserler vermesine vesile olan müzik adamları, kuşaklar değişse de Güney Afrika insanının Rodriguez tutkusunun azalmadığını da belgeliyorlar bir yandan. Bu ülke için bir ‘simge’ye dönüşmüş olan müzisyeni kanlı canlı karşılarında gören hayranlar, benzerine çok az sanatçıda rastlanabilecek bir izdiham yaratıyorlar konserde. ‘Sıradan adam’, en nihayetinde değerinin anlaşıldığı yerde, değerini anlayan insanlarla buluşuyor. Büyük bir an bu gerçekten, belgeselin de şahikası.”

Murat Özer

**Eleştirinin tamamını 187. sayıda bulabilirsiniz.*

8 MAVİ YASEMİN (BLUE JASMINE, 2013)

“Filme Batı’da feminist okumalar üzerinden övgü düzenler olmuş, Jasmine’in son yıllarda Woody’nin yarattığı en komplike kadın karakter olduğunun altı çizildikten sonra filmle ilgili de ‘bir kadının bir erkek için parasından, eğitiminden ve kendisi olma duygusundan vazgeçtiğinde başına neler gelebileceğine dair bir uyarı öyküsü’ olduğu yorumları yapılmış. Bu okuma tartışmalı olmakla birlikte, tıpkı ‘Maç Sayısı’ndaki (Match Point) gibi, hikayenin ‘sınıf meselesi’ kısmı da düşünüldüğünde tam tersi sonuçlara ulaşmak bile mümkün aslında. Usta yönetmenin cinsiyet kodları üzerinden değil de, sınıfsal farklılıklara dair söyledikleri, en azından bu film nezdinde, daha kulak kabartılması gereken şeyler barındırıyor.” *Burçin S. Yalçın*
*Eleştirinin tamamını 205. sayıda bulabilirsiniz.

9 GECEYARISINDAN ÖNCE (BEFORE MIDNIGHT, 2013)

“Bize iki filmidir ‘konuşmayı’ öğreten Jesse ve Celine, gene konuşarak (daha çok tartışarak) meselenin özüne iniyor, birbirlerinin ‘değişmez gibi görünen’ bakışlarını ters köşeye yatırmayı deniyorlar. Her zamanki gibi, Celine’in hamleleri öne çıkıyor bu filmde de, Jesse’yi daha çok savunma yaparken görüyoruz. Çocuklu bir aile olmanın yüküyle yoluna devam ederken yalnızlaştığını hisseden Celine, haklı olarak Jesse’den ‘tam bir ortaklık’ bekliyor, ancak Jesse’nin buna karşılık ortaya sürdükleriyle daha da öfkelenip ipleri koparma noktasına geliyor. Bize yıllardır ‘aşkla’ cevap veren çiftin gene aynı yöntemi benimsemesini beklerken işler daha da sertleşiyor, ‘kayıp bir aşk’ın nesnelere dönüşme tehlikesini yaşıyor Jesse ve Celine.” *Murat Özer*
*Eleştirinin tamamını 195. sayıda bulabilirsiniz.

10 EVDE (DANS LA MAISON, 2012)

“İzlemek, gözlemek ve bunun üzerine dünyalar kurmak tutkusunu konu edışı ve özellikle de filmin final sahnesiyle Alfred Hitchcock’a ve ‘Arka Pencere’ye (Rear Window) selamını gönderiyor Ozon. Tuhaflikları, nevrozları, entelektüel dertleriyle Germain karakteri ise Woody Allen evrenine ait gibi duruyor. Claude rolünde bakışlarıyla gözle görünür olandan çok daha fazlasını görebildiğini hissettiren Ernst Umhauer, performansında kırılabilirliği, yaratıcılık ışığını ve manipülatif delifışekliği buluşturabilmiş. Orta sınıf aile düzeninin ikiyüzlü varlığına çomak sokan, modern sanat dünyasının çıkmazlarıyla dalgasını geçen yönetmen, filmi çok sevdiği bir İspanyol oyunundan serbestçe uyarlamış.” *Bureau Aykar*
*Eleştirinin tamamını 187. sayıda bulabilirsiniz.

11 NO (2012)

“Şilili yazar Antonio Skármeta’nın oyunundan uyarlanan ‘No’, politikacı bir anne-babanın oğlu olan Pablo Larraín’in, ülkesinin yaşadığı acılara tepkisiz kalmadığının bir göstergesi. ‘Tony Manero’ ve ‘Morg Görevlisi’nde alabildiğine ‘karanlık’ bir portre üzerinde gezinen yönetmen, ‘No’da bunu ‘aydınlık’la buluşturmayı başarıyor. ‘Kurtuluş’a doğru giden dikenli yolda ısrarla ve inatla hedeflerine yürüten ‘inançlı’ Şilililerin azmine tanık oluyoruz burada. Reklam dünyasının ‘popülist’ kurallarının bir ülkenin geleceğini ‘olumlu yönde’ nasıl etkilediğine dair keskin ipuçlarıyla donanmış olan ‘No’, özellikle ‘Morg Görevlisi’ndeki otopsi sahnesinde kahrolan Şili insanına da derin bir nefes alma fırsatı tanıyor.” *Murat Özer*
*Eleştirinin tamamını 170. sayıda bulabilirsiniz.

İNTİHAR DÜKKANI

★★★ **ORJİNAL ADI** Le Magasin Des Suicides **YÖNETMEN** Patrice Leconte **SESLENDİRENLER** Bernard Alane, Isabelle Spade, Kacey Mottet Klein **YAPIM/SÜRE** 2012 Fransa-Kanada-Belçika, 76 dk. **GÖRÜNTÜ/SES** 1.78:1, 5.1 DD Fr. ve 2.0 DD Tr. **ŞİRKET** As Sanat (MovieBox)

PATRICE LECONTE, KUŞKUSUZ Kİ FRANSIZ SİNEMASININ ÖNEMLİ İSİMLERİNDEN BİRİ. BUGÜNE KADAR ÇEKTİĞİ BİRÇOK FİLMLE ‘ÖNEMLİ’ SIFATINI SONUNA KADAR HAT ETMİŞ BİR SİNEMACI. 1970’LERDEN BU YANA ÇEKTİĞİ FİLMLERLE ‘KARA MİZAH’

konusundaki yetkinliğini kanıtlamış olan yönetmen, sondan bir önceki çalışması “İntihar Dükkanı”yla (Le Magasin Des Suicides) kendine yeni bir kulvar açmayı deniyor, animasyon ve müzikal disiplinlerini bir arada kullanarak, bir potada eriterek.

Fransız animasyonları her daim cezbedici ve ‘farklı’dır, tabii biraz da sofistike. Özellikle de Hollywood’lu türdaşlarını düşünürsek, Fransız animasyonlarının yapısı fazlasıyla dikkat çekicidir. Müzikal türü de benzer bir özelliğe sahiptir. Fransa’da; çoğunlukla boşluğa söylenmez oradaki şarkılar, hikayenin taşıyıcı unsurları haline gelirler. İki türün bir araya gelmesiyle az rastlanan ama öz sonuçlar veren bir durumdur.

Patrice Leconte, “İntihar Dükkanı”yla Fransız sinemasının animasyon ve müzikal geleneklerini reddetmeden, kendine has kara mizah unsurlarını da potaya atarak lezzetli bir bileşime ulaşıyor diyebiliriz. Ele aldığı meselenin ‘hassas’ doğasını bir mizah enstrümanı olarak kullanan sinemacı, Jean Teulé’nin romanından uyarladığı ‘küçük’ filmde bir tür ‘tabu deviren’ işlevi üstleniyor. İntiharın melankolik özelliklerini es geçmiyor, ama bunu diplerde gezinen bir yapıyla da bütünleştirmiyor hiçbir zaman. İlk andan itibaren eğlenceli bir atmosfer yaratıyor Leconte ve ‘karanlık eğlence’yle açılan bu atmosferi giderek ‘aydınlık eğlence’ye dönüştürüyor. Bunu da acele etmeden, bazı sorulara cevap arayarak yapıyor, kısa yoldan sonuca ulaşmayı denemiyor.

Karanlık başlıyor dedik ya hikaye için; işin doğası bunu gerektiriyor aslında. Nefes alıp vermeyi ‘yük’ olarak görmeye başlayan insanların yaşadığı kentin depresif görüntüsüyle besleniyor bu karanlık. Doğrusunu söylemek gerekirse, onları bu duruma taşıyan unsurlar pek açılmıyor

hikayede. Neden intihara eğilimli oldukları ve neden yaşamak için herhangi bir sebep bulamadıklarını anlayamıyoruz pek. Ancak, bu noktaya fazla takılmadan devam edip ‘intihar dükkanı’nı işleten ailenin iç dinamiklerine kendimizi kaptırdığımızda işler kolaylaşıyor bizim için. Baba, anne ve üç çocuktan oluşan bu aile, ‘hayat dolu’ üçüncü çocuğun tetiklemesiyle yeni şeyler keşfetmeye, ara vermeyen depresyonu sorgulamaya başlıyor. Tabii ki bu da bir çırpıda olmuyor; çocuğun doğuşundan itibaren ivmelenen bir süreç bu. Ailenin diğer bireylerinin aksine ‘gülerek’ doğan bu çocuk, karanlığı aydınlığa dönüştürmek gibi bir işlev üstlenmiş gibi görünüyor. Diğerlerinin onu dibe çekme çabaları da kâr etmiyor, aksine o çekiyor onları yukarıya doğru, boğulmalarının önüne geçiyor. Umut, onun küçük bedeninde hayat buluyor, karanlıkla ıslah edilmiş olanları da uyandırıyor kahramanımız.

“İntihar Dükkanı”, özellikle Hollywood animasyonlarının ahlaki sınırlarına kafayı takmıyor pek. Hikayenin doğası bunu tetikliyor belki, ama ekstra hamleler de bu durumu şahlandırıyor. Babanın küçük oğluna sigara içmeyi öğütmesi (bir türlü sevmeyişi çocuğun ölümüne yaklaşması için) ya da küçük çocukların ablalarını röntgenlemesi gibi bir Hollywood animasyonunda hiçbir zaman göremeyeceğimiz sahneler var filmde.

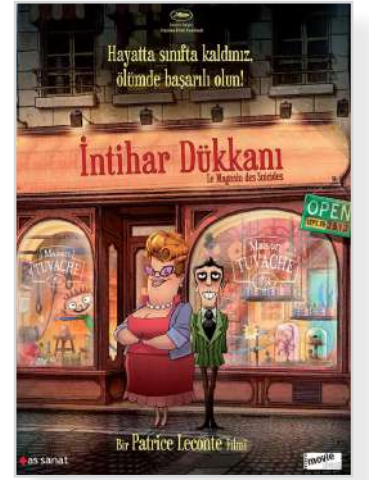
Patrice Leconte, şarkıların da bu resme keyifle eşlik ettiği yapımda, sınırlardan arındırılmış bir bütüne ulaşıyor sonuç olarak. Distopik bir atmosferin de hakim olduğu film, her şeye rağmen umudun peşinde koşuyor ve en nihayetinde de aradığı şeye dokunmayı başarıyor.

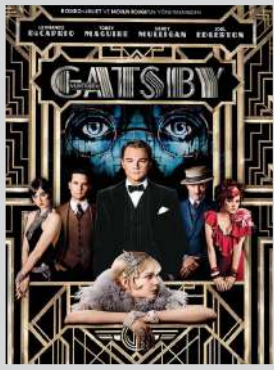
Karamsarlığın iyimserliğe evrilmesini görsel yapıyla da desteklemeyi başarıyor film.

Açılışın çok güçlü olması, sonraki dakikaların ‘daha az etkili’ görünmesine yol açıyor.

PATRICE LECONTE
“İNTİHAR DÜKKANI” İLE
FRANSIZ SİNEMASININ
ANIMASYON VE
MÜZİKAL
GELENEKLERİNİ
REDDETMEYEN LEZZETLİ
BİR BİLEŞİM SUNUYOR.

MUHTEŞEM GATSBY

ORJİNAL ADI The Great Gatsby

YÖNETMEN Baz Luhrmann

OYUNCULAR Leonardo DiCaprio,

Carrey Mulligan, Joel Edgerton,

Tobey Maguire, Jason Clarke, Isla Fisher

YAPIM/SÜRE 2013 ABD – Avustralya, 136 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tigon (Warner)

**BEKLENTİLERİ
KARŞILAYAMAYAN
BU UYARLAMA, YİNE
DE ARTILARIYLA
ANILACAKTIR HEP...**

F SCOTT FITZGERALD'IN ROMANI YER YER OKUYUCUYU HİKAYENİN ANA OMURGASINDAN AYIRAN, FAZLA HAYALPEREST, KİMİ zaman da müphem bir üslupla yazılmış bir metin... Bu biraz da hikayenin anlatıcısı konumundaki genç yazar Nick Carraway'nin Fitzgerald tarafından çizilmiş hayalperest karakterinden ileri geliyor... Bu yüzden, Amerikan edebiyatının en iyi yazılmış romanlarından biri olarak kabul edilen "Muhteşem Gatsby", defalarca senaryolaştırılmış olsa da sinemadaki karşılığını vermenin pek de kolay olmayacağı bir metin. Yine de 1974 yapımı Jack Clayton filminde Robert Redford'u, Mia Farrow'u ve Coppola'nın duygusal senaryosuyla en azından 'bir zamanlar fakir bir delikanlı olan' Gatsby'nin muhteşem dönüşünün 'aşk'lı kısmı melankolik bir tonla anlatılabilmişti.

Gatsby'nin meşum yollardan elde ettiği, bir düşün peşinde koşmak adına harcadığı zenginlikle Buchanan'ların küstah, bencil ve de kaypak zenginliklerinin çatışmasını esere en yakın biçimde sunan film, bu film aslında! Ama bunun ciddi bir başarıya dönüşmesini engelleyen bazı 'fazlalıklar' var filmde...

"Muhteşem Gatsby"nin Luhrmann uyarlamasında, farklı bir film müziği anlayışı, başarılı bir sanat tasarımı (tamamı Avustralya'da çekilmiş bir 1920'ler New York'u (!), Fitzgerald'ın metnine saygılı ve de zenginleştirici bir görsellik yazılmış bir senaryo var. Ama Luhrmann'ın yönetmenlik tarzı kimi zaman trajedinin boyutlarını daraltıp boğuyor. Birçok Luhrmann filminde başarılı olan biçimsel zenginlik bu filmde içeriğin fazla önüne geçiyor. Hızlı giden lüks arabalar, New York inşaatı, aşırı şaşaalı gece kulüpleri, Jay-Z, Bryan Ferry orkestrası derken geçip gidiyor hikaye... Oysa en güzel sahne neredeyse hiç efektin kullanılmadığı ve aşk üçgeninin bir otel odasında 'patladığı' sahne...

Tom Buchanan rolündeki Joel Edgerton filmin en dikkat çeken oyuncusu!

Tobey Maguire ise film boyunca aynı yüz ifadesiyle ('ağız açık ayran delisi' mi derler?) dolanıp duruyor...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

14E ARRONDISSEMENT

Alexander Payne'in "Nebraska" ile, "Sideways"ın eşsiz sularına geri dönmesinin şerefine yönetmenin **"14e Arrondissement"** adını taşıyan kısa filmine yakından bakıyoruz. "Paris, Seni Seviyorum" için çekilen kısa filmlerin en iyilerinden biri de Alexander Payne'in bu çalışmasıydı.

YÖNETMEN Alexander Payne
YAPIM 2006 Fransa
SÜRE 7 dk.

16.

RANDEVU İSTANBUL FİLM FESTİVALI'NIN EN BÜYÜK HAYAL KIRIKLIĞI, BEAT EDEBİYATI İLE SİNEMA SANATI ARASINDAKİ kan uyuşmazlığının gerçek olduğuna bizi iyice ikna eden Jack Kerouac uyarlaması "Büyük Sur" (Big Sur); en büyük sürprizi ise Alexander Payne'in inanç ve mit yaratma üzerine olan yeni filmi "Nebraska"ydı.

Bir baba ile oğlunun hayali bir paranın peşine düşmesini anlatan yol filmi, Beat gezgini ve yazar Kerouac'ın da bir zamanlar gezdiği yollardan sahici (siyah/beyaz) manzaralar ve çatışmalar sunuyordu.

Alexander Payne'in "Nebraska" ile "Sideways"ın eşsiz sularına geri dönmesinin şerefine yönetmenin "14e Arrondissement" adını taşıyan kısa filmine yakından bakalım istedik. "Paris, Seni Seviyorum" (Paris, Je T'aime) için çekilen kısa filmlerin en iyilerinden biri olan çalışma yalnız yaşayan Amerikalı bir postacının Paris'e yaptığı 'romantik' tatili anlatıyor.

Yalnız yaşayan kadın tek başına geldiği Paris'te hayatını gözden geçirirken, içinde aynı anda hem keyif hem de hüznü barındıran yeni bir duygu keşfediyor. Kente âşık olmuştur ve onun kente duyduğu aşk, hayatta uzak düştüğü bütün güzelliklerin toplamı gibidir.

Payne'in kısa filmini güzel yapan sadece hayatına anlam katmaya çalışan yalnız bir insanı anlatıyor olması değil, aynı zamanda sınırların ötesindeki kentlere duyduğumuz, tatillerde umutsuzca kendisini belli eden o garip aşkı da hatırlatması.

Payne, tıpkı bir kadına, bir erkeğe, hayatı paylaştığımız bir kediye veya köpeğe âşık olduğumuz gibi bir kente de âşık olabileceğimizi gösteriyor.

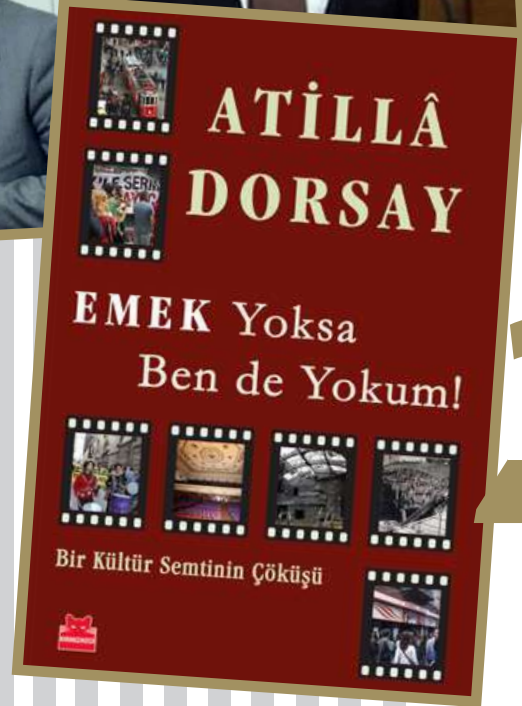
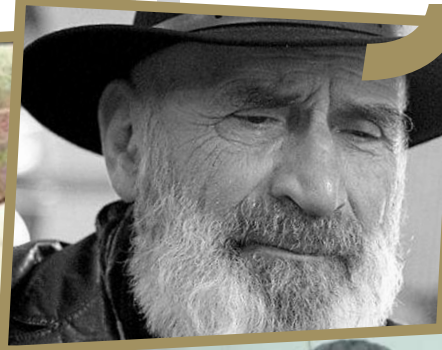
Üstelik kentler, kararmış binalarına ve uzun tarihlerine rağmen tıpkı genç bir kadın veya erkek gibi tehlikeli bir şekilde hayatımıza girerek hatalarımızı yüzümüze vurabiliyor.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- Emek'e dokunulmayacak demişti ama...

2013'te sözün ilginç macerasına tanıklık ettik bol bol. Sözünden dönenler, sözünde duranlar, sözleriyle olayları çarpıtanlar, neler neler olmadı ki? Sözünden dönenlere en iyi örnek eski Kültür Bakanı Ertuğrul Günay'dı. 29 Aralık 2009'da Ertuğrul Günay ne demişti: "Emek Sineması'na dokunulmayacak." Ne oldu, Emek Sineması yıkıldı. Günay, şimdilerde, İstanbul'daki rant çarkına karşı bakanlığı döneminde mücadele ettiğini anlatıp duruyor belki ama ikircikli tavrı nedeniyle Emek yıkımına adeta davetiye çıkardığını da biliyoruz.

2- Söz vermenin onurunu hatırlattı

Mesleğimizin duayenlerinden Atilla Dorsay, söz vermenin, onurlu bir tavrın ne olduğunu bir kez daha hatırlattı bize. Emek yıkılınca verdiği sözü tuttu ve gazeteciliği bıraktı. Bu ay içerisinde "Emek Yoksa Ben de Yokum" kitabı Kırmızı Kedi Yayınları'ndan çıkacak, bütün süreci anlatacak, merakla bekliyoruz...

3- Fena halde söze geldi!

7 Nisan'daki Emek Sineması yürüyüşüne polisin gaz ve tazyikli suyla müdahalesi sonrası İçişleri Bakanı Muammer Güler ne demişti: "Failleri bulacağız, bulacağız, bulacağız. Polisin şu ana kadar faili meçhul bıraktığı çok az olay var. Er geç buluruz". Failler tabii ki bulunamadı, yetmedi sinema yazarı Berke Göl ile birlikte üç kişi gözaltına alındı, fail yaratılmak istendi... Haklarında yedi yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. Ama mahkeme protestonun anayasal hak olduğuna karar verdi ve dava düştü. Bakan Güler ise sonraları yolsuzluk iddiaları nedeniyle istifa etti...

4- Sözünden pek çabuk döndü

Oyuncu Şafak Sezer, Gezi Direnişi'ni aktif bir şekilde destekledi. Sonra özürler dileyerek çark etti... Yetmedi, birlikte filmlerde oynadığı, Gezi olaylarında günah keçisi seçilen Memet Ali Alabora'yı korkak olmakla suçladı. Eee, bu zikzakları karşısında tepki

gördü ama en fenası ablasından gelen tepkiydi. 2013'te sözünden bu kadar çabuk dönen, dönmek için de ağzından tuhaf sözler dökülen ve ne dediğini bilmeme kıvamına gelen, delirme tehlikesi geçiren başka bir sinemacı yoktu herhalde.

5- Sözlerine hiç ihanet etmedi

Özü sözü birdi Tuncel Kurtiz'in... Yılın en büyük kayıplarından biriydi. Dostu Yılmaz Güney'in yanına gitti ama arkasında onlarca filmle birlikte söylediği sözlerle ihanet etmeyen bir hayat da bırakarak. Mezarı başında bir defter var, her sayfası onu ziyaret edenlerin güzel sözleriyle dolu.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ BENİM FİLM AŞKIM, AHLAKSAL DEĞERLENDİRMELERDEN ÇOK DAHA ÖNEMLİDİR. ”

Alfred Hitchcock